

- 2) посилення особистісного начала в Бутті;
- 3) підтримання й розширення поля комунікацій;
- 4) критика ідеологій та методів маніпулювання свідомістю;
- 5) бути практикою власної можливості «упиратися-у-бутті» з урахуванням горизонту нескінченного процесу тлумачення загального Життєвого Світу (коекзистенція);
- 6) висвітлювати Таїнство народження існуючого з акту пра-існування;
- 7) інтеграція і утримання цілісності людського знання;
- 8) ставати підґрунтям світогляду інтегрального гуманізму.

Література:

1. Дойч Д. Структура реальности / Дэвид Дойч; [пер. с англ. Н.А. Зубченко]. – Ижевск: НИЦ «Регулярная и хаотическая динамика», 2001 – 400 с.
2. Философия: учебник / под ред. В.Д. Губина, Т.Ю. Сидориной, В.П. Филатова. – М.: Русское слово, 1996. – 432 с.
3. Хайдеггер М. Введение в метафизику / Мартин Хайдеггер [пер. с нем. Н.О. Гучинской]. – СПб.: «НОУ - ВРФС», 1998. – 300 с.

УДК 130.2

Ю. А. Чорний, начальник навчально-методичного відділу
Харківський національний університет будівництва та архітектури
м. Харків, Україна

ПРОБЛЕМА ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ КАРАНТИННИХ ОБМЕЖЕНЬ: ФІЛОСОФСЬКО-СВІТОГЛЯДНИЙ АСПЕКТ

В умовах переходу освітнього процесу на онлайн-формат першочергового значення набуває проблема інформаційної безпеки. Якщо традиційно в нашій країні це поняття стосувалося, перш за все, захисту технологій і каналів передачі інформації, то сьогодні під ним треба розуміти саму інформацію і можливість її сприйняття здобувачами освіти.

Не секрет, що в ситуації невизначеності джерел, які генерують інформаційні потоки, затрати зусиль об'єкта інформаційного впливу на інтерпретацію даних, їх оцінку та раціональне використання різко збільшуються. При цьому суб'єкти інформаційного впливу можуть цілеспрямовано закладати в інформаційні потоки такий масштаб дезінформації, який на рівні мас-медіа здатен створити віртуальну картину дійсності, спотворивши реальність настільки, що особистість втрачає здатність приймати раціональні рішення. Боротьба з фейками та дезінформацією, про необхідність якої говорять керівники держави, не може бути успішною, якщо окремо розв'язувати кожен фейк. Необхідно закладати в масову свідомість системну основу інтерпретації різнонаправлених інформаційних потоків в умовах невизначеності джерел інформації.

І тут велику роль відіграє соціальна філософія, в рамках якої визначається підхід до соціальної комунікації як до відносин панування-підкорення, що транслюються від груп, які претендують на владу над суспільством.

Із цієї точки зору комунікатор виступає як суб'єкт влади, комунікант — як її об'єкт, а засоби впливу на соціальну свідомість набувають функцій ресурсів влади. Сукупність суб'єктів і об'єктів комунікацій утворює політичну структуру у вигляді політичних організацій класів, прошарків, груп, тощо з регламентованими нормами взаємодії та суспільної поведінки в цілому.

Соціальна свідомість, що лежить в основі політичної комунікації, не є незмінною. Вона відображає потреби і відносини, що складуються в суспільстві

в процесі присвоєння, розподілу і споживання матеріальних ресурсів і культурних цінностей, доступних для даного соціуму. Як показує світовий історичний досвід, будь-яке суспільство буде свої політичні відносини в першу чергу навколо проблеми суспільного розподілу. Сама система соціальної ієрархії, яка інституційноє систему комунікації в даному суспільстві, відображає в своїй основі порядок доступу різних соціальних груп до ресурсів і цінностей. В цьому плані комунікатор як суб'єкт влади має за кінцеву мету як мінімум пільговий доступ до ресурсів та цінностей, а як максимум — отримання монопольного контролю над їх розподілом. У самому суспільстві це передбачає конкурентну боротьбу між різними соціальними групами та класами за доступ до ресурсів. Цю боротьбу, яка відображає економічні інтереси різних груп суспільства (у ряді випадків антагоністичні), необхідно розглядати як одну з підвалин всього процесу соціальної комунікації.

На сьогоднішній в українському суспільстві реальною здатністю до утримання комунікаційних мереж та впровадження в суспільну думку тих чи інших концептуальних наративів володіють лише забезпечені матеріальними ресурсами бізнес-групи, джерелом багатства яких є контроль над прийняттям державних рішень щодо перерозподілу суспільних ресурсів — так званий олігархат. Саме боротьба з наративами, над'язуваними суспільству через приватні олігархічні мас-медіа та інші канали впливу на формування самосвідомості громадян, зокрема — через систему освіти, є одним із основних завдань вищої освіти, її соціально-гуманітарної складової. Отже, в основу онлайн-навчання необхідно закладати не філософію передачі інформації, а філософію раціонального її осмислення та використання в інтересах громадянина, нації та держави. Ця необхідність корелює з місією вищої школи по закладенню таких компетентностей як:

- володіння активною громадянською позицією, оснований на засадах гуманістичної та патріотичної етики, що ґрунтується на наукових знаннях, демонструвати соціальну відповідальність при здійсненні професійної діяльності.
- здатність приймати науково обґрунтовані громадянські рішення в умовах політичних трансформацій міжнародного простору, здійснювати професійну діяльність у міжнародному контексті як член української нації та громадянин національної держави.

Література:

1. Воронянський О. В. Масова соціальна комунікація як процес реалізації влади над суспільством // Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Філософія. Соціологія. Політологія. — 2013. — №. 21, вип. 23 (2). — С. 63-68.
2. Воронянський О. В., Зайончковський Ю. В. Політична філософія в умовах кризи традиційної методології: глухий кут чи гносеологічний прорив // Гуманітарний часопис. — 2018. — №. 3. — С. 39-51.
3. Воронянський О. В. Концепт національного суверенітету як принцип реалізації політичних прав нації // Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія. — 2011. — №. 9.
4. Voronyanskiy O. Суверенітет: проблема суб'єктності // Вісник Донецького національного університету імені Василя Стуса. Серія політичні науки. — 2018. — №. 3. — С. 15-19.
5. Воронянський О. В. Концепт національної ідеї в політологічному дискурсі. — 2017.